

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LAS ALFORJAS.

SHAN fet unas elecciones sense necessitat d' electors. Aixó no t' estrany. Per fer elecciones bastan lo ministre y 'ls governadors: uns quants arcales poruchs y uns quants caciques atrevits: y allá ahont no arriba l' amenassa, arriba la trampa. Y després de la trampa, la barra. La barra simbolisada per l' home de las dents, que ab la major frescura, exclama: —May del mon s' havian fet á Espanya unas elecciones tant legals: may hi havia hagut tant pocas protestas: may s' havian vist tantas actas limpias. Los amichs del home de las dents riuhén la gracia. Lo pais, gira la cara.

¡Actas limpias! Totas ne resultan, fins las més brutas. Actas plenas de llot, son limpias. Actas sobre las quals s' hi vá girar lo tinter, passan per netas. Actas plenas de ví, passan per puras. Hasta n' hi ha de tacadas de sanch. Durant las pasadas elecciones ván registrarse cinch ó sis assassinats. Donchs bé, fins las actas tacadas de sanch humana, resultan netas, puras, inmaculadas, després de haver passat per l' examen de la famosa comissió, composta com es natural en sa inmensa majoria de amichs del ministeri. Aquí no hi ha més criteri que 'l següent: Passa 'l bou per bestia conservadora.

Mestressas cegas que rebéu la roba de la bugadera y no 'us adonéu de que 'us la porta tota confosa. Tot es hó, tot es net, tot es pur. Basta que siga vostre. Vosaltres sou hèn cegos: estén cegats per la ambició, per la codicia, per l' afany de governar si 's plau per forsa. Ab las trampas impunes y las imposicions irresistibles héu apartat al pais de las urnas. Després, quan ja no es qüestió de obrar á cop calent, desvanescuda la passió de la lluyta; quan ja teniu la majoria vostra, y hasta per egoisme, haurian de depurar las monstruositats més visibles, restituhint dos ó tres dotzenas de actas, á altres tant candidats que las han guanyadas, ni aixó sabéu fer. Lo pais s' ha apartat de las urnas y la justicia s' aparta de las vostras resolucions. Las elecciones resultan enterament inútils. Lo treball de la comissió d' actas es inútil també.

Tot es inútil. Tot menos una cosa: las discussions deis dictámens de la comissió.

Tancan grans ensenyansas aquestas discussions, per més que pequin de monétonas.

Se presenta un dictámen; un amich del candidat derrotat demana la paraula per impugnarlo. Es, per exemple, un fusionista.

Lo discurs que pronuncia está basat en los següents extrems:

«En lo districte A ó B se ván suspendre tants ó quants ajuntaments; se vá dissoldre á la comissió del cens, se ván imposar tantas ó quantas multas: los delegats del governador recorrian los pobles, permetentse tota classe de amenassas. En aixó vá venir lo dia de l' elecció, lo dia del gran escándol. En tal colegi, quan van anarhi 'ls interventors legítims, la mesa ja 'estava ocupada pels compinxos del arcalde: en tal altre colegi hi havia una ronda armada de trabuchis: y sense que ningú pogués votar, ván donarse tots los vots de morts y de vius al candidat ministerial: en tal altre colegi un notari qu' en compliment del seu deber vá auar á extendre una protesta, ván tirarlo escalas avall: en tal altre 'l rellotje tocava las quatre á la una de la tarde

«Consti que may s' havian comés tantas tropelias, y será una vergonya pèl partit conservador, que l' acta de aquest districte siga aprobada.»

Acaba 'l fusionista y s' alsa l' home de las dents á defensarse.

Escolléu-lo: «¡Cóm s' atreveix á parlar d' escándols y tropelias lo senyor diputat que acaba de fer us de la paraula!

«Diu que nosaltres hem disolt ajuntaments ¡y qué compón los ajuntaments qu' hem disolt nosaltres ab los que vá dissoldre la situació fusionista en las elecciones de 1881...!

«Diu que 'ls delegats del governador feyan presió sobre 'ls electors; ¡y qué compón la presió dels nostres delegats ab la que exercian los delegats del govern fusionista en las elecciones de 1881!

«Que 's vá dissoldre la comissió del cens: també las dissolían los fusionistas en las elecciones de 1881.

«Que 's ván posar tantas ó quantas multas. Senyors, se ván posar en virtud de una ley, la ley provincial, elaborada pels fusionistas.

«No 'm faig cárrech de la substitució de interventors, ni de las rondas ab trabuchis, ni dels difunts que votan, ni dels notaris expulsats, ni dels rellotjes que adeiantan, perqu' tots aquestes escándols, totas aquestas trampas y moltas altres que 'm callo estavan en plé rigor y eran moneda corrent en temps dels ditxosos fusionistas.»

L' home de las dents s' asséu: los diputats del pilot aplaudeixen, y l' acta es aprobada.

Discursos per l' istil se 'n escoltan á dotzenas, al constituhi-se totas las Còrts restauradoras.

Y aquests discursos son sumament instructius.

Los de baix diuhén mitja veritat contra 'ls de dalt; los de dalt diuhén mitja veritat contra 'ls de baix; y de aquestas dugan mitjas veritats, ne surt la veritat entera.

Y la veritat es, que ni 'ls fusionistas, ni 'ls conservadors, per més legals que 's digan, arribarian á governar, sinó falsejant y mistificant la base de tot sistema parlamentari; que ni 'ls fusionistas ni 'ls conservadors podrian viure un dia sense escarnir la ley; que ni 'ls fusionistas ni 'ls conservadors son capassos de respectar, ni de comprendre 'l respecte que 's mereix la voluntat del pais.

Aquest per are calla y escolta... y 's tapa 'l nas.

A uns y altres se 'ls pot aplicar aquell'a copla:

*En una alforja al hombro
llevo los victos;
delante los ajenos
detrás los míos.*

¡Ay del dia que 'l pais se tregui la má del nas, y vuidi las alforjas!

P. K.

REVISTA EUROPEA.

LA, baylet, parém la l'anterna. ¡Ja veurán quin bé de Deu de vistas, paysatjes y otras desgracias tragino avuy.

¡Bo! ¡que diable fas! Tén conte ab aquestos cordills; t'è, posa aixó allá; falca aquest banquet, lliga las anellas... ¡cuydado! Tot se m' enreda... ¡Bah! Com que la llanterna representa l' Europa, y també está bastant embolicada, aixis fará joch.

Endavant. ¡Ja está? Pues apa: qui vulgui véureho que s' acosti.

¿Están tots? Donchs tiba.

París de Fransa. Guaytin quin xibarrí estant armant. Acaba d' arribar la noticia de la pacificació de Don-Quim, y 'l poble ho celebra ballant y cantant la Marsellesa en francés. Reparín quin grupo de gent passa per aquest carré: son los anarquistas, com si diguéssim los del patrólio. Aquestos fulanos tenen rabia per xó de la pau; y de cremats se 'n van al cementiri á parlar de la comuna. ¡Qué súcios!

Aquí, á la dreta, veurán un pare y un fill clavantse mormas y disputant sobre qui es més mussol de tots dos: son los únichs Napulayons que quedan, en Geroni y en Victor.

Pèl demés, fora de la revisió constitucional, no hi ha res més de nou. Tiba, Lássaro.

Italia; la terra dels macarrons á la italiana y de las moscas de Milan.

Aquestos si que ho entenan. ¡Venhen? Aquí hi ha 'l Torin; pues han de sapiguer que en lloch de ferhi toros hi han arreglat una exposició que fa quedar blau. Mirin si n' hi ha de jardins y cascadas y toscos, tot ideat per ells, tot construït per ells y tot fabricat ab diners seus. ¡Y ara diguéu los tontos!

Més enllá, sobre la exposició, veurán un quadro nou

MONSTRUOSITATS ORATORIAS.

(Continúa la revista de trajes.)
 Aquest no ho es... aquest ménos...
 aquest tampoch... aquell... ¡cal!
 La levita zorrillista,
 la casaca radical,
 la del any vuytanta quatre,
 la del... ¡ah! ¡ja t'hi pescat!
 (Despenja un vestit de color de gos com fuig.)
 Aquest es lo que ahí duya
 aquest... (examinantlo ab certa desconfiansa)
 ¡Aquest? ¡ay, carám!
 Ho sembla... pero no ho sembla...
 segons cóm se mira... en part...
 (Picant de peus ab salamaria.)
 Ja 'm trobo del mateix modo:
 ¡ves á quin punt he arribat
 que ni sé 'l vestit que duya
 ahí... ¡¡¡ah!!! (Prenent una resolució.)
 ¡Cá, cá, cá!
 No estich per més ceremonias,
 los vestits al fi y al cap
 ¡no son tots meus? Pues, corriente:
 me planto lo que 'm vindrá
 y alsa, que rodi la bola.
 (Comensa á despenjar pessas á trotxe y motxe)
 Té, 'ls pantalons saboyans,
 l'hermilla que 'n Prim va darme,
 lo jaqué republicá,
 lo barret ultra-dinástich...
 Aixís sortiré del pas.
 ¡Qué n'han de fé que 'm critiquin
 pèl meu vestit especial?
 Qui no 'hi agradi que ho deixi;
 vaig com vaig... y s'ha acabat.

(Tot dihent los últims versos, va ponsatse las pessas que anomena: un cop vestit presenta la fatxa més extraordinaria que s'poden imaginar, á pesar de lo qual lo bon home se 'n vá cap al carré ab un ayre de frescura qu' encanta.)

TELO RÁPIT.

C. GUMÁ.

Lo conde de Puñonrostro al constituirse 'l Senat vá pronunciar un discurs; ó millor dit, no 'l vá pronunciar, vá recitarlo.
 Un secretari li feya de apuntador, y ell anava seguint la véu del secretari.
 Lo conde de Puñonrostro está en caracter.

Després de tot, la política conservadora no es més que una comedia.

La bòta conservadora encare no ha comensat á servir y ja s' esgabella.
 Eu lo Senat s' ha llegit lo discurs de contestació al de la corona y primer que ningú s' ha alsat un militar de alta graduació, demanant la paraula en contra.
 Aquest militar no es altre que 'l general Novaliches, lo venut de Alcolea.

Fins are en Cánovas ha jugat impunement ab moderats y mestissos; pero aquestos troban que 'ls han crescut las unglas y s' hi tornan.
 Lo general Novaliches tracta de combatre la benevolencia del govern en favor de l' esquierda.
 Bastará que diga:
 —A Alcolea 'm ván fer saltar una barra. Per lo tant si no tinch la barra que t' 'l monstro, perdonin.

Al governador de Alicante haurian de ascendirlo.
 Vá saber que 'ls de Orihuela s' estavan inundant, y vá posar un telégrama dihent, que sortia per Orihuela y que li tinguessen preparat un cotxe ben cómodo.
 Un cop allá, fugí dels barris inundats per no embrutarse las botas: vá contemplar la ciutat desde un campanar, vá clavarse un bon ápat remullat de champagne; á una societat masónica que demanava wagons per transportar ausilis li vá respondre que 'ls facilitaria, sempre que aquella societat fós licita, y després alegre y satisfet, vá tornarse 'n á Alicante, com si hagués fet una gran cosa.

Ab governadors aixís está salvat lo país.

Ab motiu de haverse tocat la marxa real al caball que vá guanyar un premi en las últimas carreras, diu un periódich de Madrid que estém á l' altura dels temps de Calígula.
 Calígula, emperador romá, vá nombrar cónsul al seu caball.

Lo rey de las húngaras sembla que aquest any tracta de pendre banys de mar.
 ¡No troban estrany que un minyó tant católich no prefereixi pendre banys de Lourdes?
 No obstant, per tirarse de cap á mar té una ventatje sobre tothom, la ventatje de no ofegarse.
 Los caps de carabassa sempre suran.

Los fusionistas de Barcelona s' han dividit en *collasistas* y *tauletistas*.

Declaració de dos socios del cassino de la Plassa Real:

—Jo no sé si soch *collasista*; pero á lo menos hi poso 'l *coll*.

—¡Ah! donchs á mi que no 'm treguin de la *taula*: per aixó soch *tauletista*.

A Alicante se publica un periódich titolat *La Reforma liberal*, dirigit pèl fiscal municipal de aquella ciutat.
La Reforma liberal ha sigut denunciada, de manera que 'l director de aquest periódich ha hagut de denunciarse á si mateix.

Vaja, per veure *monstruositats*, may com en temps del *monstro*.

«Los problemas contemporáneos» es lo títol de una obra que prepara 'l monstro y que veurá la llum un dia d' aquestos.

Los problemas del monstro, massa sabém quins son:

Sumar moderats y carlins.

Restar liberals.

Multiplicar vots pèls *cuneros*.

Y dividir al país.

Encare no ha pogut passar de las quatre primeras reglas de l' aritmética.

Ja fá algun temps que 'ns amenassa una crisis: reyna gran desconfiansa y 'l diner s' amaga com si tingués pò de que 'ls que manan l' agafin.
 Per fer sortir als quartos, no trobo més que un medi.

Tocar l' himne de Riego.

Un aragonés vá matar á un capellá, y 'l tribunal vá condemnarlo á presiri.

Pero are resulta que 'l capellá assassinat vá pendre part en las últimas eleccions, figurant en las llistas dels votants, en companyia d' altres difunts.

Y 'l presidari tracta d' elevar una exposició al ministre de la Governació demanant que se l' hi revisi la causa y que se l' hi donga la llibertat fundat en que desde 'l moment que 'l capellá vota, senyal evident de que ell no vá matarlo.

Lo presidari en qüestió en cas de que l' hi neguin la llibertat, podria agafar la qüestió de un' altra manera, reclamant que duguessin á presiri, á ferli companyia, als falsificadors d' eleccions que ressucitan als difunts.

De aquesta manera foran tants y tants los que hi anirian, que tal vegada á n' ell l' hi donarian la llibertat, per falta de local.

D. Anton está malalt.

¡Cosa estranyat!

Ell está malalt y 'l país sua.

L' altre dia alguns diputats *cuneros* ván obsequiar á n' en Cánovas y á n' en Romero ab un ápat.
 ¡Molt ben fet! Aquí á Espanya no hi ha naixement sense bateig.

Y no hi ha bateig sense confits.

La contestació al discurs de la corona que 's discuteix en lo Senat, ha merescut l' aprobació del govern.

¡Mal aniria! Ell fá 'l discurs de la corona y ell mateix se contesta: content ell, content tothom.

Aquesta contestació es obra del poeta Sr. Rodríguez Rubí.

Lo mateix Rodríguez Rubí es autor de una comedia titolata: *El arte de hacer fortuna*.

La tranvia de Sarriá fá llástima. Es á dir, lo que fá llástima no es la tranvia, sinó 'ls caballs que l' arrossegan. Al'ó no son caballs, son arpas. Apenas poden treginar la carcanada y 'ls cotxeros los atipan de garrotas.

Aquest dia, deya un passatjer:

—No entench com aquestas pobres bestias no están més grassas. Veritat es que no 'ls donan garrofes; pero en cambi, de castanyas tantas com ne vulgan.

Los caballs de la tranvia de Sarriá han de inspirar simpatias á tothom que tinga cor y patriotisme.

Son la imatge viva del poble espanyol.

Los cotxeros fan de D. Anton.

Y las varas de lley conservadora.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. KARADA.—Ca-ma-rot.
2. ANAGRAMA.—Marta-Ramat-Matar-Armat-Trama.
3. LOGOGRIFO NUMERICH.—Filomena.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Santa Coloma de Farnès.
5. GEROGLIFICH.—Per estudiants l' institut.

Han endavinat totas las soluciones los ciudatans Martí Roca y R., B. Llorens y R., Pantorrillas de cabrit, Adela Trayter, Ciudada Pirandó, Tereseta de Reus, Remonet, Pam y Pipa, Un Barceloneti, Nas de punta inglesa y Peret de Reus; n' han endavinadas 4 Patona y Poll Ros; y 3 no mes Figorio de M.

KARADAS.

I.

Diumenje vaig veure al Parque la quarta-terça-segona ab bata tres-quarta-quinta de tres-cinch y molt bufona.

Jo me 'n vaig hu-dos-tres-quatre y al declarar ma passió, vá dirme:—Ja estich total: estiga bonet senyor.

KIN-FO.

SINONIMIA.

En Tot, home molt estrany que de tonto casi passa tot pendre lo tot tot l' any tot tot dintre de sa casa.

DEUDET DE REUS

CONVERSA.

- ¡Qué no ho sabs Pere?
- ¡Qué?
- En Pepe y la Ramona han fugit de casa.
- Y are donchs y sa filla?
- ¡Quina? ¡La Lola?
- No, la que tú has dit.

J. PRATS Y N.

ROMBO.

Omplir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment, dongan lo següent resultat: 1.ª ratlla, una consonant; 2.ª un nom de la Biblia; 3.ª per tancar los jardins; 4.ª Nom de la mitologia; 5.ª Forma de govern; 6.ª Nom de dona; 7.ª Idem; 8.ª Animal de ploma; 9.ª Una vocal.

FIGORIO DE M

GEROGLIFICH.

×
fillas
TRO
C
I

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciudatans Nas de punta inglesa, M. M. y C., Deuhet de Reus y Pepet Simpatich.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciudatans Saraubista vell, Un de la roja, Enrich Gabarro, J. de B. y G. de Reus, Sirena, Pam y Pipa, Ferrereta de Reus, Adela Trayter, R. Martorell, L. G. de Vidrera y Camperol.

Ciudada Figorio de M: Insertarem un logogrifo y dos rombos.—Pepet Simpatich: Id. anagrama y geroglifich.—Deuhet de Reus: Id. casi tot lo que 'ns envia.—Peret de Reus: Id. lo que 'ns envia.—Nas de punta inglesa: Id. trenca-closcas y un geroglifich.—Un Barceloneti: Id. lo que 'ns remet.—Ciudada Pirandó: Publicarem un rombo.—R. Segi de Reus: Hi anira la poesia.—Arrenca caps: Id. logogrifo, rombo y ters de silabas.—Id. trenca-closcas, logogrifo y rombo.—Martí Roca y R.: Id. sinonimia, rombo y dos logogrifos.—Set y mitj: Id. rombo.—J. P. de Vidreras: Id. Id.—Un Valencía de Valencia: Id. lo que 'ns envia.—Un liberal de Reus: Id. un trenca-closcas.—M. Figuerola Aldroféu: La poesia está bé.—Maria Bocablanca: Hi anirá 'l trenca-caps.—Llorenset de G: Id. Trenca-closcas.—Colomé de Reus: Id. Ters de silabas.—J. M. V. Arbós: Es necessari que las noticias que se 'ns donan vingan autorizadas per una firma coneguda.—R. B. Morell y un Siljeta: Quedan servits.

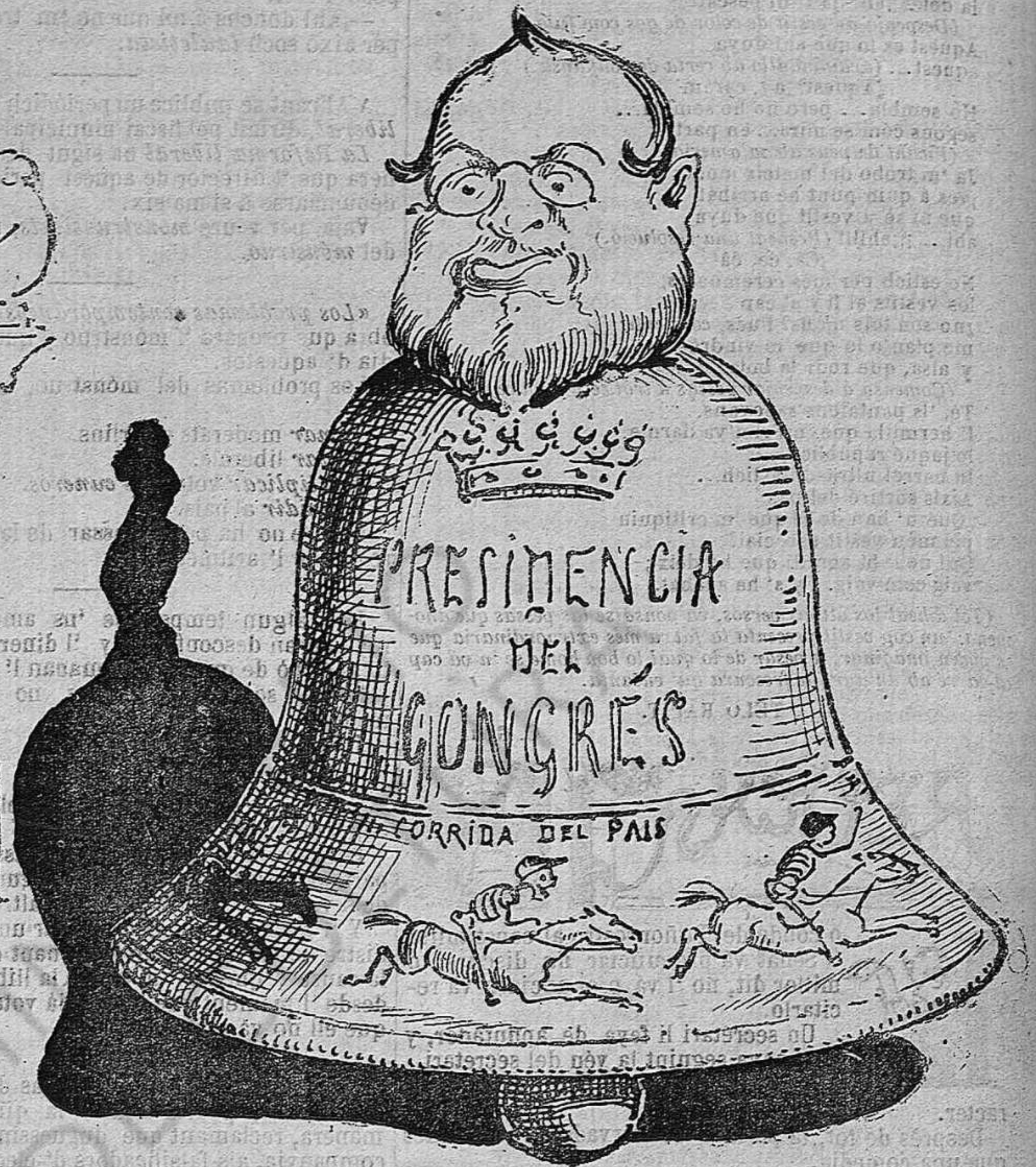
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

TIPOS POLÍTICS.

Curro dientes.

Campanero ó sacristan.

Lo jefe dels cargolaires.

Lo trompet dels húsars.